MEMORANDUM STRATEGIC · MAI 2026

Austeritatea clasică este o doctrină economică depășită.

România are o șansă pe care Grecia nu a avut-o.

De ce România nu trebuie să repete terapia de șoc a Greciei și cum poate transforma disciplina fiscală într-un proiect de dezvoltare tehnologică și modernizare strategică.

ALEXANDRU COITA
Strategic Advisor · Geopolitical Analyst

Austeritatea clasică este o doctrină economică depășită.

România are o șansă pe care Grecia nu a avut-o.

De ce România nu trebuie să repete terapia de șoc a Greciei și cum poate transforma disciplina fiscală într-un proiect de dezvoltare tehnologică și modernizare strategică.

România are nevoie de consolidare fiscală. Dar dacă încearcă să o facă folosind exclusiv instrumentele și reflexele economice ale anilor 2010, riscă să producă exact tipul de fractură socială și radicalizare politică pe care le-am văzut în Grecia. Diferența este că lumea anului 2026 oferă României ceva ce Grecia nu a avut niciodată: oportunitatea de a conecta disciplina fiscală la un nou val global de investiții în infrastructură digitală, energie, inteligență artificială și capacitate administrativă. Miza reală nu este dacă România trebuie să facă reforme, ci dacă le va face inteligent, folosind instrumentele viitorului, sau dacă va încerca să rezolve problemele prezentului cu doctrine economice aparținând unei lumi care între timp s-a schimbat fundamental.

La mai bine de un deceniu și jumătate de la declanșarea crizei din Grecia, Atena este astăzi prezentată tot mai des drept exemplul spectaculos al unei economii care a trecut prin infern și a ieșit, în cele din urmă, stabilizată și sănătoasă. Datoria publică a Greciei a intrat pe o traiectorie descendentă, economia crește mai rapid decât unele dintre marile economii ale zonei euro, iar disciplina fiscală a devenit parte a noii identități instituționale a statului grec. Din această perspectivă, tentația este evidentă: să privim Grecia de astăzi și să extragem de acolo o lecție simplă, aproape contabilă, potrivit căreia austeritatea, oricât de dureroasă, funcționează dacă este dusă până la capăt.

Dar aceasta este o lectură incompletă și, pentru România, potențial periculoasă. Întrebarea serioasă nu este dacă România se află astăzi în situația Greciei din 2009. Nu se află. Întrebarea reală este cum evităm să ajungem într-un punct în care ajustarea să ne fie impusă brutal, din exterior, fără spațiu de manevră, fără un proiect de creștere și fără capacitatea politică de a transforma disciplina fiscală într-o strategie de modernizare națională.

Diferența dintre 2009 și 2026 este că mediul economic s-a schimbat fundamental. Instrumentele, industriile, fluxurile de capital, geografia tehnologiei și chiar logica puterii economice sunt astăzi altele. Politicile economice nu există în vid și nu pot fi

reciclate mecanic de la o epocă la alta. O doctrină care a produs rezultate contabile la costuri sociale uriașe într-un anumit context istoric nu trebuie transformată într-o dogmă universală, ci într-o lecție de luciditate strategică.

Înainte de orice discuție tehnică despre deficit, consolidare fiscală, piețe de capital sau sustenabilitatea datoriei publice, merită să privim cu luciditate ce a însemnat, în realitate, deceniul grec. Nu în logica rece a indicatorilor macroeconomici, ci în anatomia socială a unei societăți împinse până la limită.

Între 2008 și 2013, economia Greciei s-a contractat cu aproape 25% — o prăbușire economică de ordinul celor asociate, în mod normal, cu războaie, colapsuri sistemice sau dezastre naționale majore, nu cu funcționarea obișnuită a unei economii europene dezvoltate. Șomajul a urcat la 26,6% în 2014, iar în rândul tinerilor a depășit 50%. Rata sinuciderilor a crescut cu peste 40% în primii ani ai crizei. Natalitatea s-a prăbușit sub pragul de înlocuire și nu și-a mai revenit nici astăzi. Aproape jumătate de milion de greci, în special tineri educați și oameni cu pregătire profesională ridicată, au plecat din țară și, în mare parte, nu s-au mai întors. Sistemul public de sănătate a cedat în mai multe regiuni. Iar apariția Aurorei de Aur, un partid neonazist ajuns în Parlament cu 21 de deputați, nu a fost un accident politic, ci expresia unei fracturi sociale profunde. O societate care pierduse aproape tot ce avea de pierdut a căutat, inevitabil, o formă radicală de reacție.

Acesta este contextul real în care ministrul grec de finanțe, Kyriakos Pierrakakis, a declarat recent pentru *Financial Times* că reformele troicii au fost „absolut necesare” și „sine qua non” pentru performanța de astăzi. Are dreptate. Dar au dreptate și arhitecții programului — Marco Buti, Jeroen Dijsselbloem, Luis de Guindos — atunci când admit astăzi ceea ce devenise vizibil încă din 2012: austeritatea a fost excesivă, ajustarea a fost brutală, iar costul social a fost disproporționat. Grecia este astăzi una dintre puținele țări din Uniunea Europeană cu excedent bugetar primar. Datoria sa publică, care a atins 209% din PIB în 2020, ar urma să coboare sub nivelul Italiei, undeva în jur de 130% — o performanță remarcabilă, fără îndoială. Economia Greciei crește astăzi mai repede decât Germania. Dar pentru această revenire s-a plătit cu o generație.

De aici începe, de fapt, discuția serioasă pentru România. A fost acel preț inevitabil sau a fost prețul unei anumite doctrine de ajustare economică, aplicată într-un moment istoric în care nu exista încă o alternativă credibilă? A fost austeritatea greacă singura cale posibilă sau doar singura cale disponibilă unei Europe care, în 2010, nu avea încă economia digitală matură, nu avea inteligența artificială ca infrastructură industrială, nu avea actuala competiție globală pentru capacitate de calcul și nici presiunea geopolitică de astăzi pentru relocarea infrastructurilor strategice în interiorul spațiului occidental?

Doctrina care a funcționat contabil, dar s-a uzat strategic

Austeritatea clasică, așa cum a fost aplicată în Grecia, Portugalia, Irlanda și Spania după 2010, a fost o doctrină economică de ajustare prin tăieri. Reduceri de cheltuieli, înghețări de salarii, privatizări accelerate, majorări de taxe, comprimarea cererii interne și așteptarea revenirii încrederii piețelor. Nu pentru că arhitecții acestor programe ar fi fost lipsiți de empatie socială, ci pentru că, în acel moment, nu exista un motor extern de creștere care să poată fi conectat la disciplina fiscală. Reflația keynesiană devenise greu de susținut după explozia datoriilor suverane. Investițiile publice erau limitate de lipsa spațiului fiscal. Economia digitală era încă insuficient de matură, infrastructura cloud se afla într-o etapă de expansiune timpurie, iar inteligența artificială nu exista încă sub forma unui nou strat industrial capabil să reașeze geografia investițiilor globale.

Singura pârghie imediată era atunci reducerea cererii interne. Iar reducerea cererii interne, aplicată cu intensitate într-o economie deja fragilizată, produce exact ceea ce a produs în Grecia: contracție economică, dezagregare socială și radicalizare politică.

Asta nu înseamnă că austeritatea greacă a eșuat. Din punct de vedere contabil, ea a funcționat. Lecția este alta: ajustarea bazată aproape exclusiv pe tăieri plătește prin tensiune socială, degradare umană și radicalizare politică fiecare punct procentual de consolidare fiscală. Iar suferința umană, dincolo de faptul că este moral inacceptabilă atunci când devine o politică publică administrată mecanic, constituie și sursa principală a instabilității politice care, mai târziu, ajunge să amenințe însăși reforma. Ascensiunea Syriza, ascensiunea Aurorei de Aur, blocajul referendumului din 2015 — toate sunt simptome ale acestei patologii.

În 2026, austeritatea clasică devine insuficientă nu pentru că disciplina fiscală ar fi devenit opțională, ci pentru că economia globală funcționează deja într-o altă paradigmă.

Există acum un val masiv de investiții care caută geografie, energie, stabilitate și capacitate administrativă. Există o competiție pentru infrastructură digitală, pentru putere de calcul, pentru ingineri, pentru centre de date și pentru state capabile să livreze rapid predictibilitate strategică. Țările care vor capta acest val în următorii trei-cinci ani vor opera într-o cu totul altă ecuație economică decât cele care vor rata fereastra.

Prin urmare, consolidarea fiscală nu mai trebuie concepută exclusiv ca exercițiu de amputare bugetară. Ea poate fi conectată la un proiect de creștere, la o strategie de modernizare a statului și la o repoziționare a României în noua infrastructură economică a lumii. Acesta este pivotul pe care Grecia nu l-a putut face și pe care România îl are astăzi la dispoziție.

Diagnoza românească

România anului 2026 nu este Grecia anului 2010. Asta trebuie spus limpede, pentru că pesimismul comparativ care domină o parte a comentariului public de la noi este la fel de inexact ca optimismul nediferențiat al anilor 2017–2019. Datoria publică românească este la aproximativ 60% din PIB, nu la 200%. Structura demografică, deși deteriorată, este mai bună decât cea a Greciei. Potențialul structural de creștere este mai ridicat. Poziția geopolitică este, pentru prima dată în istoria modernă a României, un activ în apreciere accelerată, nu un pasiv. Diaspora românească este de cel puțin patru ori mai mare ca pondere decât cea greacă. Sectorul IT existent — peste 250.000 de angajați, cu o contribuție de aproximativ 7% din PIB — este o bază economică pe care Grecia nu a avut-o niciodată.

România se află, poate pentru prima dată în istoria sa modernă, într-un context în care geografia începe să lucreze în favoarea ei, nu împotriva ei.

Și totuși, căderea guvernului Bolojan pe 5 mai arată că, fără o viziune de dezvoltare care să echilibreze sacrificiul, consolidarea pură este politic neviabilă chiar și pe orizonturi scurte. Zece luni au fost suficiente pentru ca o coaliție pro-europeană largă să înceapă să se autodevoreze politic pe tema austerității. PSD, care participase la construcția pachetelor fiscale, a ieșit ulterior acuzând lipsa „unei reforme reale”. PNL a rămas asociat aproape integral cu costul politic al ajustării. AUR a crescut aproape fără efort. Piețele au reacționat. Leul a intrat sub presiune. Agențiile de rating au început să transmită semnale tot mai dure. Zece miliarde de euro din PNRR sunt în pericol până la termenul-limită din 31 august.

Diagnoza este simplă: România se află într-un punct de risc care seamănă, prin presiunea acumulată, cu începutul unei crize de ajustare, dar fără criza acută care, în Grecia, a forțat decizia. Avem încă timp să alegem un drum. Dar fereastra este îngustă, iar drumul greșit este atrăgător tocmai pentru că pare mai puțin dureros pe termen scurt.

Drumul greșit este abandonarea consolidării fiscale sub presiune electorală. Drumul corect, dar insuficient, este continuarea mecanică a unei strategii exclusiv contabile și speranța că efectele vor apărea peste cincisprezece ani. Drumul matur este altul: conectarea disciplinei fiscale la un proiect accelerat de modernizare economică și tehnologică, capabil să comprime acel orizont la trei-cinci ani și să ofere fiecărei generații afectate de ajustare o motivație clară pentru a accepta sacrificiul.

Un stat mai eficient, nu doar mai mic

Prima componentă a acestui proiect nu este nouă, dar nu a fost niciodată făcută serios în România: reducerea cheltuielilor statului prin creșterea capacității lui, nu prin

amputarea funcțiilor sale esențiale.

România are peste 3.200 de unități administrativ-teritoriale. Aproape jumătate dintre comune au sub 2.000 de locuitori. Sute dintre ele nu pot, structural, să-și îndeplinească atribuțiile: nu pot atrage primari competenți, nu pot susține servicii publice viabile, nu pot accesa fonduri europene fără asistență permanentă și nu pot menține un aparat administrativ rezonabil raportat la baza fiscală locală. Această fragmentare administrativă nu mai este de mult o expresie a identității locale. În multe cazuri, a devenit pur și simplu infrastructura birocratică a clientelismului politic.

Două precedente sunt instructive. Primul este chiar din Grecia. În 2010, prin programul *Kallikratis*, Grecia a redus numărul de municipalități de la 1.034 la 325 — o consolidare de două treimi, realizată într-un singur ciclu legislativ, sub presiunea crizei, dar cu sprijin tehnic european. A eliberat resurse, a îmbunătățit calitatea actului administrativ și, lucru rar discutat în literatura românească, a generat o categorie întreagă de primari competenți care nu ar fi avut niciodată acces la funcție în vechea structură fragmentată. Al doilea este din Danemarca. Reforma *Kommunalreformen* din 2007 a redus numărul municipalităților daneze de la 271 la 98 și a desființat cele paisprezece județe (*amter*), transformându-le în cinci regiuni. Rezultatul, măsurat după zece ani de agenții independente, a fost o îmbunătățire semnificativă a calității serviciilor publice locale, costuri administrative mai mici și capacitate investițională regională crescută. Letonia a făcut o consolidare similară în 2009 și 2021. Norvegia a făcut una parțială în 2020.

A doua componentă, cuplată organic cu prima, este digitalizarea statului ca proiect de generație, nu ca proiect IT. Estonia a făcut acest drum acum două decenii cu infrastructura X-Road, principiul „o singură dată” pentru datele cetățenești, semnătura digitală universală și votul electronic. Rezultatul cuantificat: aproximativ 2% din PIB economisit anual, plus o capacitate fiscală și administrativă care permite unei țări de 1,3 milioane de locuitori să funcționeze ca un stat european modern. Singapore a făcut o variantă mai centralizată cu GovTech Agency și programul Smart Nation. Lituania a accelerat masiv după 2015. Portugalia a integrat digitalizarea în *Plano de Recuperação e Resiliência*, cu rezultate vizibile.

România are deja anumite componente funcționale — SPV, e-Factura, RO e-Transport, parțial ghișeul unic — dar nu are un proiect integrat. Are infrastructură de fibră optică excelentă, dar are încă un ANAF incapabil să reducă semnificativ unul dintre cele mai mari gap-uri de colectare fiscală din Uniunea Europeană. Cu alte cuvinte, statul român pierde anual miliarde de euro nu pentru că taxele ar fi prea mici, ci pentru că propria capacitate administrativă rămâne insuficientă. O parte semnificativă a consolidării necesare ar putea veni nu din taxe noi sau tăieri

suplimentare, ci din simpla încasare a ceea ce legea spune că este deja datorat. Nu există nicăieri în Europa o asemenea rezervă fiscală nefructificată într-o țară de dimensiunea României. Construirea acestei capacități este, în sens strict, cea mai mare oportunitate de finanțare a modernizării statului român.

Aceste reforme nu înseamnă austeritate în sensul clasic al termenului. Sunt reforme de capacitate. Reduc costurile statului prin eficientizare și modernizare, nu prin amputare administrativă oarbă. Pot fi explicate, apărate politic, finanțate din fonduri europene, dar și din economiile pe care le generează. Singurul lucru pe care îl cer este ceea ce niciun guvern românesc nu a fost dispus să ofere în ultimii treizeci de ani: confruntarea directă cu rețelele de patronaj local care prosperă de pe urma unei structuri administrative fragmentate și ineficiente.

Motorul de creștere pe care Grecia nu l-a avut

Componenta de dezvoltare a proiectului se traduce prin construcția unui ecosistem tech și AI capabil să transforme România într-un hub regional cu cinci-șapte ani de avans față de concurența directă. Această ambiție pare excesivă doar până când o descompunem în elementele ei concrete, fiecare dintre ele având un precedent funcțional într-o altă țară.

Irlanda este precedentul cel mai instructiv. În 1987, Irlanda era cea mai săracă țară din Comunitatea Europeană, cu o datorie publică de 110% din PIB, cu emigrație masivă și cu o reputație economică similară celei pe care România a avut-o mult timp în Europa. În următoarele două decenii, prin combinația dintre IDA Ireland, agenția de atragere a investițiilor, o cotă de impozit pe profit de 12,5% protejată politic de-a lungul ciclurilor electorale, investiții consistente în educația tehnică și o disciplină fiscală menținută într-un consens bipartizan, Irlanda a devenit gazda celor mai mari multinaționale tech din Europa și una dintre cele mai bogate țări din lume per capita. Nu a fost magie. Vorbim aici despre arhitectură instituțională deliberată, susținută bipartizan, dincolo de ciclurile politice.

Polonia este precedentul mai recent și mai relevant geografic. Pornind de la o bază comparabilă cu România în anii 2000, Polonia a construit un sector IT de peste 430.000 de angajați, a atras investiții semnificative în centre de cercetare-dezvoltare, a accelerat reîntoarcerea diasporei prin programe structurate și a devenit un nod regional pentru serviciile partajate ale companiilor occidentale. Diferența față de România nu ține de talent, de geografie sau de costuri. Ține de coerența instituțională menținută dincolo de ciclurile politice.

Israelul este precedentul pe care îl ignorăm cel mai sistematic, deși este cel mai relevant pentru o Românie care începe să înțeleagă legătura dintre securitate,

tehnologie și economie. Cu o populație de aproximativ nouă milioane de locuitori, Israelul investește 5,4% din PIB în cercetare și dezvoltare — cea mai mare proporție din lume. Programul *Yozma* din anii ’90 a creat ecosistemul de venture capital pornind de la garanții guvernamentale limitate ca expunere, dar disproporționate ca efect. Sinergiile dintre industria de apărare și sectorul civil — care în România abia încep să fie discutate în contextul investițiilor Rheinmetall, al ROMARM, al programelor europene EDF și al fondului european pentru apărare — sunt fundamentul a ceea ce numim astăzi *start-up nation*. România are multe dintre ingredientele acestei ecuații, dar nu are încă arhitectura.

Portugalia este precedentul cel mai apropiat ca scară și ca tip de repoziționare. Combinând Web Summit-ul, mutat la Lisabona în 2016, regimul fiscal pentru rezidenți non-habituali, vize pentru talente tech și investitori, infrastructură de date și o politică deliberată de poziționare a Lisabonei ca hub european alternativ, Portugalia a inversat în mai puțin de un deceniu fluxul net de migrație al tinerilor calificați. Costul fiscal direct a fost modest. Beneficiile indirecte — în atragerea de capital, talent și companii — au fost de un ordin de mărime mult mai mare.

Pentru România, sinteza acestor precedente conduce la cinci direcții concrete care pot fi lansate simultan și care pot produce efecte vizibile în primele optsprezece luni.

Prima este infrastructura energetică pentru economia AI: accelerarea unităților 3 și 4 de la Cernavodă, prioritizarea proiectului SMR de la Doicești ca temă națională, modernizarea rețelei și integrarea capacității regenerabile din Dobrogea. Energia devine infrastructură critică pentru economia inteligenței artificiale, exact cum petrolul a fost infrastructură critică pentru economia industrială a secolului XX. Hyperscalerii caută prioritar energie ieftină, curată și stabilă. România are baza, dar nu are încă urgența politică.

A doua este desemnarea explicită a clusterelor de date și AI: Constanța, pentru proximitatea cu viitoarele cabluri submarine din Marea Neagră și pentru sinergia cu infrastructura NATO; Cluj, pentru densitatea de talent; Doicești, pentru proximitatea față de infrastructura energetică; Iași, ca punte tehnologică spre Republica Moldova și, în perspectivă, spre capacitățile ucrainene. Fiecare cluster ar trebui să beneficieze de proceduri accelerate de autorizare, vehicule fiscale dedicate și ghișeu unic. Diferența dintre o țară care livrează un centru de date în optsprezece luni și una care livrează în cinci ani este decisivă într-o competiție cu termene foarte clare.

A treia este un program structural pentru reîntoarcerea diasporei tech. România are poate cel mai subutilizat activ strategic din Europa de Est: o diasporă tehnologică numeroasă, bine integrată în marile ecosisteme occidentale și conectată direct la economia globală a inovării. Aproximativ nouă milioane de români trăiesc în

străinătate, iar fracțiunea cu calificare tehnică superioară — în Silicon Valley, Londra, Amsterdam, Berlin, Tel Aviv sau Zürich — reprezintă o rezervă de capital uman uriașă. Un program structurat de reîntoarcere, fiscal, locativ și profesional, pentru 20.000–30.000 de specialiști seniori în cinci ani ar transforma radical masa critică a ecosistemului local. Fiecare profesionist senior revenit aduce capital, rețea și capacitate de execuție de un ordin de mărime mai mare decât un echivalent format exclusiv în țară.

A patra este capacitatea universitară. Sistemul politehnic, cu UPB ca nod central, are nevoie de o repoziționare strategică similară celei pe care a făcut-o Politecnico di Milano după 2010. Triplarea capacității în direcțiile critice — AI, semiconductori, cybersecurity, energy systems — nu este o decizie tehnică. Este o decizie politică despre câți ingineri vrea statul român să producă anual în următorul deceniu.

A cincea este capitalul. Un fond suveran de tip *Yozma*, capitalizat modest din PNRR și din vânzări de active neperformante, cu mandat de co-investire alături de fonduri internaționale de venture capital, ar putea debloca circulația capitalului privat către start-up-urile românești. Costul fiscal ar fi marginal. Efectul de levier ar putea fi disproporționat.

Arhitectura politică pe care această strategie o cere

Niciun element al acestei agende nu poate funcționa fără rezolvarea problemei structurale pe care a expus-o moțiunea de cenzură: coalițiile pro-reformă din România se fracturează pentru că reformele lor sunt încadrate exclusiv în categoria tăierilor. Atunci când singurul mesaj politic disponibil este „trebuie să tăiem”, fiecare partener de coaliție caută să se distanțeze de costul politic al măsurilor. Aceasta a fost logica defectării PSD din aprilie 2026. Nu a fost o trădare în sens moral. A fost o decizie rațională într-un cadru politic greșit construit.

Un proiect de modernizare națională, formulat ca proiect de dezvoltare, în care fiecare partener are ceva de apărat în propriul electorat, are cu totul alt potențial de tracțiune politică. PNL poate revendica antreprenoriatul, investițiile și modernizarea economică. PSD poate revendica dezvoltarea regională, justa tranziție pentru zonele miniere și industriale afectate și adecvarea pensiilor minime. USR poate revendica digitalizarea statului și reforma anticorupție. UDMR poate revendica dezvoltarea clusterelor regionale. Președintele Nicușor Dan poate juca rolul de purtător supra-politic al narațiunii naționale, exact rolul pe care Mitsotakis nu îl poate juca în Grecia, pentru că este responsabil operațional pentru deciziile guvernului.

Aceasta este arhitectura politică pe care au reușit-o, în forme diferite, Estonia, Irlanda, Portugalia și Polonia. Nu pentru că au oameni politici structural mai buni, ci

pentru că au formulat reforma ca proiect cu beneficii distribuibile, nu doar cu costuri distribuibile. Diferența pare subtilă, dar este diferența dintre o coaliție care rezistă șapte ani și una care se autodevorează în zece luni.

Ce este de fapt în joc

Lecția pe care România trebuie să o învețe din Grecia nu este aceea pe care o repetă mecanic comentariul mainstream, potrivit căreia disciplina fiscală este dureroasă, dar inevitabilă. Aceasta este doar jumătate de adevăr. Lecția profundă este că austeritatea clasică, aplicată izolat, plătește în suferință umană fiecare punct procentual de consolidare fiscală, iar acea suferință destabilizează politic exact reforma pe care încearcă să o producă. Grecia a plătit acel preț pentru că nu a avut alternativă. România are alternativă.

Alternativa nu este renunțarea la consolidare. Este redefinirea ei. Un stat mai eficient prin consolidare administrativă și digitalizare integrală nu înseamnă austeritate. Un motor de creștere construit pe infrastructura AI, talentul existent, diaspora, energia nucleară curată și clusterele regionale nu este propagandă. Sunt instrumente verificate în alte țări, adaptabile la condițiile românești, cu o fereastră de oportunitate deschisă acum și pentru o perioadă care nu va dura mai mult de trei-cinci ani.

În realitate, competiția care începe azi nu este doar pentru investiții. Este o competiție pentru talent, energie, infrastructură digitală și capacitate de execuție administrativă.

În următorii doi ani se va decide dacă România intră în clubul țărilor care au făcut tranziția — Irlanda, Estonia, Portugalia, Polonia — sau dacă rămâne în categoria celor care s-au mărginit la a o discuta. Diferența nu va fi făcută de resurse. România le are. Diferența va fi dată de coerență strategică, de maturitate politică și de capacitatea statului de a explica societății că reforma înseamnă nu doar sacrificiu, ci și direcție.

Iar dacă există o singură propoziție care trebuie reținută din acest moment de inflexiune, ea este aceasta: austeritatea clasică nu este greșită doar pentru că este dureroasă, ci este depășită strategic pentru că ignoră existența unui motor de creștere pe care lumea îl construiește astăzi, în timp real, sub ochii noștri. România nu are nevoie să retrăiască Grecia anilor 2010 pentru a ajunge la stabilitatea Greciei de astăzi. Are nevoie să înțeleagă mai repede decât alții lumea care se construiește acum, sub ochii noștri.

ALEXANDRU COITA
Strategic Advisor · Geopolitical Analyst · alexcoita.ro